

D ů v o d y:

Exekuční řád nemá předpisu o tom, kdy jde o právo nedopouštějící výkon exekuce. Jest to výhradně posuzovati podle pravidel občanského práva. Žalobkyně netvrdí, tím méně prokázala, že podnik, o kterýž jde, a koncese k provozování tohoto podniku potřebná nejsou ve vlastnictví povinného, nýbrž uplatňuje jen, že jí živnost i s koncesí byla před svolením exekuce povinným a jeho manželkou propachtována. Nižší soudy zjistily, že pachtovní smlouva, již se toto propachtování stalo, nebyla správnímu úřadu ke schválení podle § 19 živn. řádu předložena. Schválení je však podle uvedeného paragrafu nutné k nabytí pachtovního práva k hostinské a výčepnické živnosti. Zjištěno-li tudíž, že smlouva ze dne 5. května 1928 živnostenským úřadem nebyla schválena, nepřisluší žalobkyni tvrzené jí pachtovní právo a žalobní žádání je již proto bez podkladu.

Čís. 13534.

Úprava pachtovného při zemědělských pachtech (vládní nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n.).

Vzalo-li více osob společně do pachtu hospodářský celek nad 250 ha, aniž pachtovanou půdu mezi sebou reálně rozdělily, nemohou se domáhat úpravy pachtovného podle § 7 vl. nař.

(Rozh. ze dne 12. května 1934, R II 171/34.)

Žádost Leopolda S-a o úpravu pachtovného o b a n i ž š í s o u d y zamítly, r e k u r s n í s o u d z těchto důvodů: V žádosti uvádí pachtýř, že spolu s druhým pachtýřem spachtoval dvory P., K. a R. smlouvou ze dne 21. ledna 1927 na 12 let v celkové výměře více než 358 ha. Nemůže býti pochyby o tom podle obsahu žádosti, že spachtovaná zemědělská půda činí více než 250 ha. V žádosti není uvedeno, že se pachtovní právo každého z obou pachtýřů vztahuje na jiné pozemky, takže by každý z nich měl v pachtu méně než 250 ha zemědělské půdy. Právní názor stěžovatele, že při takovém společném pachtu téže půdy více pachtýři sluší podle počtu pachtýřů výměru půdy dělití a považovati úpravu pachtovného za přípustnou, jestliže díl na jednoho vypadající činí méně než 250 ha, nemá podkladu v ustanovení vl. nařízení čís. 164/33 sb. z. a n., naopak jest míti za to, že při jednotnosti pachtovního předmětu podle obsahu smlouvy sluší pachtýře společně tutéž zemědělskou půdu spachtovavší, považovati bez ohledu na počet fyzických osob za jediného pachtýře ve smyslu § 7 cit. vl. nař. Ustanovení § 8 téhož nařízení, že nerozvedení manželé při počítání výměry zemědělské půdy se počítají za osobu jedinou, nesvědčí pro názor stěžovatelů, nýbrž naopak svědčí o tom, že při výpočtu výměry půdy jest postupovati tak, by kruh pachtýřů, na něž se dobrodiní úpravy pachtovného vztahuje, nebyl rozšiřován nad meze v nařízení stanovené, ježto patrně u manželů má býti sčítána výměra půdy i tehdy, když každý z nich má spachtované jinou smlouvou jiné pozemky. Nejde tedy o rozšíření, nýbrž o snížení okruhu pachtýřů, na něž se cit. vl. nař. vztahuje.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jde o souhlasná usnesení nižších soudů, pročez lze podati rekurs jen pro nezákonnost, zřejmý rozpor se spisy nebo zmatečnost (§ 46 odst. (2) zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.). Nejvyšší soud přezkoumaj spisy neshledal žádný z těchto důvodů. Zejména nedopustily se nižší soudy nezákonnosti při výpočtu výměru »zemědělské půdy«. Není o tom sporu, že velkostatky P., K. a R., které mají přes 250 ha zemědělské půdy, mají spachtovány Ludvík K. a Leopold S. společně celé a že pachtovaná půda není mezi ně reálně rozdělena. V takovém případě pokládají se pachtýři za jednu osobu; pro jejich nárok na úpravu pachtovného je rozhodná celková výměra. To plyne zřejmě z ustanovení § 825 obč. zák., podle něhož povstane společenství, jakmile připadne právo nedílně (podle podílů ideálních) několika osobám, z § 828 obč. zák., podle něhož přísluší právo v celku jen všem podílníkům, kteří se pokládají za jednu osobu dohromady. Vládní nařízení čís. 164/33 neobsahuje odchýlné ustanovení. Předpis § 8 vládního nařízení neupravuje případ, kde nerozvedení manželé mají nedílně spachtován též předmět, neboť v tomto případě se pokládají za jednu osobu již podle předpisů §§ 825 a násl. obč. zák., nýbrž vztahuje se na případy, kde každý z manželů má spachtovány různé předměty, neb oba též předmět, ale podle reálních podílů, nebo když jen jeden z manželů je pachtýřem a druhý má vlastní půdu.

Čís. 13535.

Rozšíření kauční hypotéky nad nejvyšší míru uvedenou v pozemkové knize, jest vyloučeno a nemohlo nastati ani tím, že byla u ní knihovně poznamenána žaloba o zaplacení nové pohledávky knihovní věřitelky, ani tím, že kauční hypotéka jest simultánní a jedna ze simultánních vložek byla prodána, aniž zadní věřitel uplatnil náhradní nárok podle § 222, třetí odstavec, ex. ř. Zaplacením z výtěžku spoluzavazené nemovitosti zmenšil se nárok věřitele z kauční hypotéky i ve zbývajících vložkách, třebaže to nebylo knihovně vyznačeno.

(Rozh. ze dne 12. května 1934, R II 211/34.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně vydraženou nemovitost (věc E XVII 8297/32) přikázal s o u d p r v é s t o l i c e knihovnímu a vymáhajícímu věřiteli D-ovi jen 70 Kč 10 h. R e k u r s n í s o u d k rekursu D-a napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Stěžovatel má na prodané nemovitosti kauční hypotéku pro 12.000 Kč. Jest nesporno, že v exekuční věci E VIII 9094/29 proti dlužníkům dostal D. v rámci této kauční hypotéky částku 11.929 Kč 90 h, ježto na tamní nemovitosti vázla kauční hypotéka simultánně. Nemůže býti proto pochyby, že v rámci kauční hypotéky přísluší D-ovi proti dlužníkům již jen nárok na náhradu 70 Kč 10 h, jež mu přiznal i prvý soud napadeným usnesením. Ve své přihlášce k rozvrhu tvrdil D., že v rámci kauční hypotéky povstaly mu později nové pohledávky, které žádá. Než toho se D. dovolává marně, poněvadž podle stavu poz. knihy jde o jedinou kauční hypotéku, v rámci